

Arrest

nr. 214 175 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2017 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 november 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) de asielaanvraag in overweging te nemen wegens het bezit van de vluchtelingenstatus in een ander EU-land.

Op 16 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : B. S. voornaam : T. geboortedatum : (...)1992 geboorteplaats : Keren nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 208 937 van 6 september 2018 opnieuw de asielaanvraag weigert in overweging te nemen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.3.1. SCHENDING VAN ART. 3 IUO. ART. 13 VAN HET VERDRAG VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (hierna afgekort: EVRM)

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqüies}) betekend aan verzoeker, biedt de Belgische autoriteiten de mogelijkheid om verzoeker te verwijderen van het Belgisch grondgebied en hem te repatriëren naar Griekenland.

Het betekenen van de bestreden beslissing geeft aldus aan de autoriteiten de vrijbrief om verzoeker te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal werd immers (tijdig) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; deze procedure is nog hangende, een rechtsdag werd nog niet bepaald.

Verzoeker dreigt aldus te worden gerepatrieerd alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de nietigverklaring van de beslissing van de Commissaris-Generaal, hetgeen uiteraard een schending zou betekenen van art. 3 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent voor verzoeker dus het concrete risico om in strijd met art. 3 EVRM gerepatrieerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus onvermijdelijk een (risico op) schending van art. 3 van het Verdrag, die noodzakelijkerwijze dient bestreden — voor een gedwongen verwijdering — teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.

Terzake kan ook nuttig worden verwezen naar het advies van professor VANHEULE m.b.t. het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (dat uiteindelijk geresulteerd heeft in ...):

"Professor Vanheule van de Universiteit Gent, mens advies ook aan de commissieleden van de Kamer werd bezorgd, gaat dezelfde richting uit. Zo bevestigt hij dat « het annulatieberoep niet de waarborgen [biedt] opgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) betreffende de artikelen 3 en 13 EVRM (effectief rechtsmiddel), die van toepassing zijn ingeval van een verdedigbare grief met betrekking tot een mogelijk « refoulement » van een asielzoeker naar een land waar hij risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling ». Hij verwijst naar het arrest-Salah Sheekh (nr. 948/04, § 136, van 11 januari 2007), waarin het Europees Hof het belang van een volledig onderzoek ten gronde en ex nunc beklemtoont : « Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort %aken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling, moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering. » Hij volgt het Hof in zijn advies dat « het annulatieberoep voor de RW (...) enkel een onderzoek ex tunc toe[staat] zonder mogelijkheid voor de verzoekende partij om nieuwe elementen toe te voegen. Enkel het beroep in volle rechtsmacht biedt deze mogelijkheid. Daarom bestaat het risico dat de afwezigheid van een onderzoek ten gronde en ex nunc op het niveau van de RW door het EHRM wordt gekwalificeerd als een schending van artikel 13 EVRM in specifieke gevallen van asielzoekers die de gelegenheid niet kregen om tijdens de procedure tot nietigverklaring nieuwe elementen voor te leggen. » Tevens verwijst hij naar het arrest-Gebremedhin (nr. 25389/05 van 26 april 2007), alsook naar het arrest-M.S.S. vs België (nr. 30696/09, 21 januari 2011). Die arresten geven aan dat in het geval waarin een Verdragsluitende Staat beslist om een vreemdeling terug te sturen naar een land waar er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een risico in de %in van artikel 3 EVRM zou lopen, artikel 13 EVRM vereist dat de betrokkene toegang heeft tot een rechtsmiddel met schorsende werking. Voorts stelt hij het volgende : « De procedure tot nietigverklaring is niet zo'n rechtsmiddel. Het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een schorsende werking, maar slechts in het geval waar een reëel risico bestaat op verwijdering. Volgens de huidige praktijk is dit zo in het geval dat de persoon wordt vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering na de beslissing van de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken. »

De bijlage 13quinquies betekend aan verzoeker dient derhalve vernietigd te worden."

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.3.2. TWEDE SCHENDING VAN ART. 13 EVRM IUO. ART. 3 EVRM

In casu dient vastgesteld dat het beroep dat voorzien is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkens de wetgeving en blijkens de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet schorsend beroep.

Enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft schorsende werking; een vordering tot schorsing en/ of nietigverklaring heeft evenwel geen schorsende werking, zodat het bevel, zelfs hangende de annulatieprocedure, kan worden uitgevoerd.

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 27.02.14 (Josef / België) (70055/10); hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze mogelijkheid ("une telle construction") te ingewikkeld is om de voorwaarden van art. 13 EVRM iuo. art. 3 EVRM te vervullen, ni. de feitelijke en juridische beschikbaarheid en toegankelijkheid van een effectief rechtsmiddel (nr. 95-103):

« 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique. »

Ondanks de duidelijke inhoud van dit arrest en de gevolgen welke eruit dienen/ kunnen worden afgeleid, verwijst de Staatssecretaris in de bestreden beslissing enkel naar de mogelijkheid van een niet-schorsend beroep, hetgeen manifest strijdig is met de inhoud van het geciteerde arrest en derhalve een schending uitmaakt van de artt. 3 en 13 EVRM."

2.3 Beide middelen worden samen besproken.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing aan de verwerende partij de mogelijkheid biedt om hem te verwijderen van het Belgisch grondgebied en hem te repatriëren naar Griekenland.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarnaar verzoeker verwijst, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad benadrukt dat wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

In casu laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden indien hij zou worden gerepatriëerd naar Griekenland. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekers hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal is behandeld door de Raad en dat in het arrest nr. 208 937 eveneens werd besloten tot een weigering tot in overweging name van de asielaanvraag aangezien verzoeker over een vluchtelingenstatus beschikt in een ander EU-land. Verzoeker is tot op heden niet gedwongen verwijderd of gerepatriëerd naar Griekenland waardoor zijn actueel belang met betrekking tot zijn grief evenmin wordt aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot verzoekers betoog is de beslissing van de commissaris-generaal wel vatbaar voor een hoger beroep met schorsende werking bij de Raad.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. (...)”

Waar artikel 39/70, eerste lid niet van toepassing is wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement betreft het zaken waarbij de vreemdeling ‘een volgende asielvraag’ indient en nieuwe elementen dient aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. *In casu* heeft de commissaris-generaal, met toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet een beslissing genomen tot niet in overwegingname van de asielaanvraag omdat een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker. Bovendien is verzoeker tot op heden niet gedwongen verwijderd of gerepatriëerd naar Griekenland en hij bevindt zich thans nog steeds op het Belgisch grondgebied terwijl het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal is behandeld op 6 september 2018 en ook de Raad bij arrest nr. 208 937 heeft besloten tot de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag wegens de vluchtelingenstatus in een ander EU-land.

De schending van artikel 13 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op een ‘prille relatie’ in België. Verzoeker brengt hiervan evenwel geen begin van bewijs bij en zet evenmin uiteen hoe deze ‘prille relatie’ de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verhindert.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN